

салимъ; защото не ще да приемжт твоего за мене свидѣтелство. (19) И азъ рѣкохъ: Господи, азъ знамъ че азъ затваряхъ и обияхъ по съборищата тѣзи които вървахъ въ тебе; (20) и когато се проливаше кръвта на твоего млченика Стефана и азъ бѣхъ тамъ, и възвизовахъ на неговото убиване, и вардѣхъ дрехитѣ на тѣзи които го убиваха. (21) И рече ми: Иди; защото азъ че тя проводишъ далечъ въ изгнаницитѣ.

(22) И до тази рѣчь го слушаха; а тогава възвизаха гласътъ си и казваха: Махни отъ земята единъ такъвъ, защото иже трѣбва да живѣе. (23) И понеже тѣ викаха, и захвърляха си дрехитѣ, и хвърляха прахъ по въздухътъ, (24) тиcяцникътъ заповѣда да го закарать въ крѣпостъта, и порача да го испитать съ бой за да узнае за коя причина викаха така върхъ него.

(25) И като го растегнаха съ ремени, Павелъ рече на стотника който стоеше тамъ: Законно ли е вамъ да биете човѣка Римлянинъ и не сяденъ? (26) Това като чу стотникътъ отиде та извѣсти тиcяцнику, и рече: Виджъ какво ще сторимъ, защото този човѣкъ е Римлянинъ. (27) А тиcяцникътъ пристапи и рече му: Кажми ми, Римлянинъ ли си ти? А той рече: Римлянинъ.

(28) И отговори тиcяцникътъ: Азъ съ много сребро съмъ добилъ това гражданство. А Павелъ рече: Но азъ съмъ се и родилъ азъ него. (29) И тъй, тозъ частъ се отстъпиха отъ него тѣзи които щѣха да го мачатъ. Още и тиcяцникътъ се уплаши като разбра че е Римлянинъ, и защото го бѣше вързалъ.

(30) На утринта като искаше да разумѣе истината въ какво го обвиняватъ Юдеитѣ развърза го отъ връсникитѣ, и повелѣ да дойдатъ първосвященникитѣ и всякийтъ имъ съборъ, а доведе долу и Павла та го поста- ви прѣдъ тѣхъ.

## ГЛАВА 23.

И погледна Павелъ на съборътъ и рече: Мажие братие, до този день азъ съмъ живѣл прѣдъ Бога съ цѣла добра съвестъ. (2) А първосвященникътъ Анания повелѣ на прѣдстоящитѣ да го ударять по устата. (3) Тогазъ Павелъ му рече: Богъ ще удари тебе, стѣно варосана; и ти си сѣдишъ да мя сядишъ по законътъ, а противъ законътъ ли повелѣвашъ да ми биятъ? (4) А прѣдстоящитѣ рекоха: Първосвященникътъ ли Божий хулишъ? (5) И Павелъ рече: Не знаехъ, братие, че е първосвященникъ; защото е писано: "Да не злословишъ началникътъ на народа си." (6) И понеже разумѣ Павелъ че едната частъ са Саддукеи а другата Фарисеи, извика въ съборътъ: Мажие братие, азъ съмъ Фарисей, синъ Фарисеевъ; склятъ ми азъ надеждата и възкресението на мъртвитѣ. (7) И когато рече това, станъ распри между Фарисейтъ и Саддукеитѣ; и раздвои се множеството. (8) Защото Саддукеитѣ казватъ че нѣма възкресение, нито ангелъ, нито духъ; а Фарисейтъ исповѣдватъ и двѣтъ. (9) И станъ глѣчка голѣма; и дигнаха се книжницитъ отъ Фарисейската страна, прѣпираха се, и казваха: "Никое зло не намѣрвали въ тозовъ човѣкъ; и ако му е говорилъ духъ или ангелъ, да се не противимъ Богу. (10) И понеже станъ распрята голѣма, убоа се тиcяцникътъ да не би да раскъснать Павла; и повелѣ да слѣзе войската и да го грабне отъ помежду имъ и да го заведе въ крѣпостъта. (11) И въ идущата нощъ яви му се Господъ и рече: Държай, Павле, защото както свидѣтелствува за мене въ Иерусалимъ така трѣбва да свидѣтелствуваши и въ Римъ. (12) И като съмнъ, мажкои отъ Юдеитѣ на-

м Ст. 4. Гл. 8; 3.

м Мат. 10; 17.

м Гл. 7; 58.

м Лука 11; 48.

м Гл. 8; 1. Рим. 1; 32.

м Гл. 9; 15. 13; 2, 46.

м 47. 18; 6. 26; 17.

м Рим. 1; 5. 11; 13.

м 15; 16. Гал. 1; 15; 16.

м 2; 7, 8. Ефес. 3; 7, 8.

м 1 Тим. 2; 7. 2 Тим.

1; 11.

м Гл. 21; 36.

м Гл. 25; 24.

м Гл. 16; 37.

—

м Гл. 24; 16.

м 1 Кор.

4; 4. 2 Кор. 1; 12.

м 4; 2. 2 Тим. 1; 3.

м Евр. 13; 18.

м 3 Цар. 22; 24.

м Иер. 20; 2. Иоан.

18; 22.

м Лев. 19; 35. Втор.

25; 1, 2. Иоан. 7; 51.

м Гл. 24; 17.

м Исх. 22; 28.

м Еккл. 10; 20.

м 2 Пет. 2; 10. Юд. 8.

м Гл. 26; 5. Фил.

3; 5.

м Гл. 24; 15, 21.

м 26; 6. 28; 20.

м Мат. 22; 23. Мар.

12; 18. Лука 20; 27.

м Гл. 25; 25. 26; 31.

м Гл. 22; 7, 17, 18.

м Гл. 5; 39.

м Гл. 18; 9. 27; 23, 24.

м Ст. 21, 30. Гл.

25; 3.